

Дон Кіхот (Премудрий ідальго Дон Кіхот з Ламанчі) (дуже стисло)

Мігель де Сервантес

Розділ I (де оповідається про побут та звички славнозвісного ідальго Дон-Кіхота Ламанчського)

В Ламанчі, в одному селі жив ідальго. У спадок він мав спис, старовинний щит, "миршаву шкапину та швидкого гончака".

<...> Мав наш ідальго років під п'ятдесят. Був він міцно збудований, сухорлявий, з обличчя худорлявий, вставав рано і дуже любив полювати. <...>

Дуже любляв наш герой читати лицарські романи.

І вирішив стати мандрівним лицарем: подорожувати зі зброєю та конем, шукаючи пригод.

Назвав ідальго свою шкапу Росінантом, а себе Дон-Кіхотом Ламанчським. Дамою серця обрав Дон-Кіхот сільську дівчину Альфонсу Лоренцо, назвавши її Дульсінеєю Тобоською (родом із Тобоса).

Розділ II (де оповідається про перший виїзд Дон-Кіхота з його садиби)

Ідальго уявив, що корчма — це гарний замок. Він приїхав туди пообідати, а всі люди сміялися з нього.

Розділ III (де оповідається про незвичайний спосіб, яким Дон-Кіхота посвячено у лицарі)

Дон-Кіхот звернувся із проханням посвятити його в лицарі до корчмаря. Далі він пообіцяв, що готовий вночі стояти на варті на подвір'ї корчми. Під час варті зчинилася бійка із погоничами. Корчмар вирішив швиденько посвятити в лицарі божевільного ідальго.

Розділ IV (про те, що трапилося з нашим лицарем, як він виїхав з корчми)

Прямуючи додому, Дон-Кіхот побачив, як селянин бив хлопця ні поганий догляд за отарою овець. Мужній лицар змусив кривдника пообіцяти виплатити гроші хлопцю за працю та більше не бити. Але коли Дон-Кіхот від'їхав, селянин побив хлопця мало не до смерті.

Дорогою лицар зустрічає купців і просить їх визнати, що Дульсінея — найгарніша жінка у світі. Один із погоничів б'є Дон-Кіхота й ламає його спис.

Розділи V—VI

Сусід знайшов Дон-Кіхота й привів додому. Приятелі Дон-Кіхота священник, цирульник і ключниця — вирішили, що всі його біди через романи.

Цієї ж ночі ключниця спалила всі книжки, а йому вони сказані, що це зробив злий чарівник Муньятон.

Дон-Кіхот умовляє свого сусіда хлібороба Санча Панса служити йому зброєносцем. Той погодився і взяв із собою осла. Разом вони вирушили на пошуки пригод.

Розділ VII (про великий успіх, що мав Дон-Кіхот під час жахливої, ніколи нечуваної пригоди з вітряками, і про інші, гідні спомину пригоди)

Побачивши в полі багато вітряків, Дон-Кіхот прийняв їх за велетнів із величезними руками. Верхи на Росінанті кинувся він у бій з ними. Санча Панса насилу його звідти забрав.

Дорогою зустрічає мандрівний лицар монахів і карету, приймаючи їх за чарівників із вкраденою принцесою. Зчинилася бійка. Дон Кіхот заспокоївся лише тоді, коли жінка в кареті пообіцяла, що її підлеглі здадуться Дульсінеї з Тобоса.

Розділи VIII-IX

Санча Панса лікує розрубане вухо Дон-Кіхота.

Відпочиваючи на лузі, мандрівники побачили табун коней, яких випасали погоничі з Янгуса.

Ці погоничі накинулися із палицями на Росінанта, а потім побили Дон-Кіхота й Санчо Пансу. Розчаровані герої дійшли до воріт корчми.

Розділи X—XI

Корчмар із дружиною прийнялись лікувати нещасних. Уночі Дон-Кіхот готує лікувальний бальзам і випиває його. Його знудило, але вранці лицар прокинувся бадьорим. Панчо попросив і собі чудового бальзаму. Тільки це питво мало не отруїло бідного зброєносця.

<...> "Мабуть, Санча, таке лихо трапилося з тобою тому, що тебе ще не посвячено у лицарі, бо, пригадується мені, ця рідина корисна тільки для лицарів". <...>

Герої поїхали з корчми, нічого не заплативши. Щоправда, у корчмаря залишилась торбинка Санчо. Зброєносець скаржить на їхню нещасливу долю.

<...> "Знаю тільки, що відколи ми стали мандрівними рицарями, ми не перемогли ще ні в жодній битві..." <...>

Побачивши куряву, Дон-Кіхот уявив, що це велике військо. Сміливо кинувся на нього рицар. Санчо помітив, що це отара овець і баранів, але було пізно. Чабани, захищаючи отару, закидали Дон— Кіхота камінням.

Санчо кинувся до торбинки за ліками й помітив, що вона зникла. Зголоднілі й виснажені пригодами, поїхали вони шукати помешкання для ночівлі.

Розділ XII (де оподівається про славу пригоду та здобуття шолома Мамбріна й про інші речі...)

Переночувавши в корчмі, герої поїхали далі. Раптом вони побачили вершника із чимось блискучим на голові. Дон-Кіхот сказав, що це шолом Мамбріна. Насправді, це був цирульник, який прикривав голову від дощу мідним тазом. Лицар забрав у нього таз і почепив собі на голову.

Розділи XIII-XIV

Шляхом вели каторжників, зв'язаних великим ланцюгом. Дон— Кіхот їх звільнив, а вони закидали його камінням і забрали кафтан, украли осла в Санчо. Мандрівники поїхали в гори. Там вони знайшли чемодан із грошима, білизною та записною книжкою. Зустрівши козопаса, Дон-Кіхот дізнався, що це чемодан божевільного юнака,

"кий бродить у горах.

Раптом цей юнак сам з'явився перед ними.

Розділи XV-XVIII

Хлопця звали Карденьо, походив він із знатного роду. Кохав він дівчину Люсінду. В їхніх родинах було вже вирішено про майбутній шлюб дітей. Але герцог Рікардо надіслав листа із проханням вислани Карденьо для нього, щоб той був товаришем його сина Фернандо. Коли Фернандо приїхав до нього в гості й познайомився із Люсіндою, то теж закохався в неї. Тут розповідь юнака перервав Дон-Кіхот, за це хлопець кинув у нього камінь і пішов у гори.

Дон-Кіхот обрав місце для спокути. Лицар сумного образу удавав із себе божевільного. Потім Лицар написав листа своїй дамі.

< ...> "Можновладна й висока принцесо!

Поранений вістрям твоєї відсутності і замучений до глибини душі, шле тобі, найніжніша Дульсінеє Тобоська, побажання той, що сам його не має. Коли твоя врода зневажатиме мене, коли твоя величність любитиме мене, коли ти схочеш ще збільшити мої страждання — то я, хоч і звиклий, не можу далі терпіти й цих, не тільки величних; а й дуже довгих мук. Мій вірний зброєносець Санчо дасть тобі звіт, о вродлива невдячнице, улюблений вороже мій, про стан, в якому він через тебе мене покинув. Коли ти ласкаво захочеш допомогти мені — я твій, а коли ні — роби, як знаєш, бо, наложивши головою, я задовольню і твою жорстокість, і своє бажання.

Твій до смерті Лицар сумного Образу" <...>

Санча Панса повіз листа Дульсінеї, залишивши Дон-Кіхота в горах. Під'їхавши до корчми, зброєносець зустрів священика й цирульника, приятелів Дон-Кіхота. Він усе їм розповів. Хотів зачитати листа, але виявилось, що Лицар забув його віддати. Священик і цирульник вигадали план порятунку Дон-Кіхота: вони переодягнуться в дівчину та зброєносця. А Санчо спочатку знайде рицаря й розповість, що Дульсінея кличе його до себе.

Поки священик і цирульник чекали повернення Санчо, їм зустрівся божевільний Карденьо, який розповів їм свою історію. Друг Фернандо зрадив його, одружившись із коханою Люсіндою.

Розділи IXX-XXV

Далі нони зустріли дівчину Дорофею, кохану зрадливого Фернандо. Цю просту дівчину він звабив, а сам одружився із Люсіндою. Але день, весілля вони зникли. Дорофея погодилась допомогти рятувати Дон-Кіхота. Дівчина переодягнулась у принцесу Мікомікон, яку треба захистити від велетня. Дон-Кіхот погодився поїхати за нею. Вся процесія рушила вперед. Дорогою вони знайшли осла Санчо, зустріли бідного хлопця, якого колись від побоїв рятував Дон-Кіхот. Він розповів, що з цього не було користі, бо його ще дужче побив селянин. Ще хлопець благав Лицаря більше не втручатися в його справи.

У корчмі відбулася дивна зустріч. Приїхали вершники із жінкою. Це була Люсінда та Фернандо. Дорофея нагадала Фернандо, що той їй обіцяв одружитися. Він не став

заперечувати. А Карденьо обійняв свою кохану Люсінду.

Всі повечеряли, а вночі дружина корчмаря пожартувала, прив'язавши руку Дон-Кіхота до стайні. Тільки вранці його звільнили.

Розділи XXVI—XXVIII

Квадрієри, які приїхали до корчми, не зрозуміли витівок і вже намагалися його заарештувати. Дон-Кіхота посадили в клітку, сказавши, що це чари. Клітку поставили на віз і повезли ідальго додому.

Коментар

Повна назва твору "Хитромудрий ідальго Дон-Кіхот Ламанчський". Мігель де Сервантес Сааведра задумав свій роман як пародію на поширені в Європі XVI ст. лицарські романи. Ідеальні герої, великі подвиги, незвичайні пригоди. Але книга переросла задум автора, передавши читачам яскраву картину життя тогочасної Іспанії. Дон-Кіхот став вічним образом героїчного "мудрого божевільного", захисника добра й справедливості. Головний герой роману уособив конфлікт ідеалів із дійсністю. Сатирично викриваючи вади суспільства, письменник створив гімн людському духу із його мріями та прагненнями.